

Sygn. akt VIII U. 2092/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący **SSO Julia Przylębska**

Protokolant st. sekr. sąd. Monika Sawka

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014r. w Poznaniu

odwołania **A. A.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W.

z dnia 28 stycznia 2014r. Nr (...)

w sprawie **A. A.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W..

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującemu prawo do emerytury od dnia 21 listopada 2013r.

Sygn. akt VIII U 2092/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28.01.2014r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013r., poz. 1440) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24.10.2013r., odmówił **A. A.** prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura przysługuje osobie, urodzonej po dniu 31.12.1948r., która osiągnęła wiek emerytalny przewidziany w art. 32 w/w ustawy oraz która na dzień wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. na dzień 01.01.1999r. posiada, w zależności od płci - kobieta 20-letni, a mężczyzna 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, posiada co najmniej 15 - letni okres zatrudnienia, stale i w pełnym w wymiarze czasu pracy, w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia - zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca spełnił następujące warunki: na dzień 01.01.1999r. posiada 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy nie uwzględnił jako okresu wykonywania pracy w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze okresu od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. w (...) Spółdzielni (...) w G., ponieważ na świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14.09.1999r. pracodawca nie określił ściśle charakteru pracy według wykazu działu i pozycji z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. oraz odpowiedniego zarządzenia resortowego. Podana podstawa prawna nie określa stanowiska rzeźnik - ubojowiec. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku - uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy przyjął za udowodnione okresy na dzień 01.01.1999r. łącznie 27 lat, 4 miesiące i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okresy składkowe w ilości 27 lat, 4 miesiące i 24 dni. Organ rentowy nie uwzględnił okresu od dnia 01.04.1991r. do 28.04.1991r. - nieokreślona przerwa w zatrudnieniu. W związku z tym, że na dzień 01.01.1999r. wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) A. A. nie spełnia warunku określonego w art. 184 w/w ustawy, uzasadniającego prawo do emerytury.

Od powyższej decyzji z zachowaniem ustawowego trybu i terminu odwołał się A. A., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i o przyznanie emerytury.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że w okresie od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach na stanowisku ubojowca w (...) Spółdzielni (...) w G..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie i powołując argumenty przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Odwołujący A. A. urodził się w dniu (...) W dniu 21.11.2013r. ukończył 60 lat.

Na dzień 01.01.1999r. odwołujący udowodnił łącznie 27 lat, 4 miesiące i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okresy składkowe w ilości 27 lat, 4 miesiące i 24 dni.

Odwołujący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W okresie od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. odwołujący był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w G. w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od dnia 16.02.1973r. do 15.12.1973r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W okresie od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni (...) w G. na stanowisku ubojowca.

W powyższym okresie od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. w (...) Spółdzielni (...) w G. odwołujący pracował jako ubojowiec. Odwołujący w ramach swoich obowiązków w ubojowni zabijał bydło, cielęta, świnię, owce, a następnie oprawiał je, oczyszczał, parzył, skórował i rozdzielał na półtusze. Do masarni przekazywane było mięso rozebrane. Masarnia znajdowała się oddzielnie. W masarni inni pracownicy trybowali i dzielili mięso. Odwołujący przez cały czas pracował na ubojowni i pracował jako ubojowiec. W masarni odwołujący nigdy nie pracował.

Zatrudnienie odwołującego w powyższym zakładzie pracy w opisanym charakterze miało charakter stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołujący nie korzystał z żadnych urlopów bezpłatnych ani dłuższych zwolnień lekarskich.

W dniu 24.10.2013r. ubezpieczony A. A. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przyznanie emerytury w wieku 60 lat w związku z pracą w szczególnych warunkach. Do wniosku odwołujący dołączył świadectwa pracy, potwierdzające okresy zatrudnienia. Analizując przedłożoną dokumentację oraz dokumentację złożoną przez wnioskodawcę w sprawie o kapitał początkowy organ rentowy nie uznał żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie uwzględnił jako okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresu od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. w (...) Spółdzielni (...) w G., ponieważ na świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14.09.1999r. pracodawca nie określił ściśle charakteru pracy według wykazu działu i pozycji z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. oraz odpowiedniego zarządzenia resortowego. Podana podstawa prawna nie określa stanowiska rzeźnik - ubojowiec.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie :

- zeznań świadków: J. H. (k. 30v-31), S. I. (k. 31),
- zeznań odwołującego A. A. (k. 31v-32),
- akt emerytalnych świadków: J. H. nr (...) i S. I. nr (...),
- dokumentów zawartych w aktach organu rentowego nr (...).

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonym w aktach sprawy jak również w aktach organu rentowego odwołującego, albowiem zostały one sporządzone przez kompetentne organy, w zakresie przyznanych im upoważnień i w przepisanej formie, nie były one kwestionowane przez strony, nie budziły wątpliwości ani zastrzeżeń. Sąd nie znalazł podstaw, aby poddawać w wątpliwość ich autentyczność bądź prawdziwość zawartych w nich twierdzeń i odmówić im przymiotu wiarygodności.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadków J. H. i S. I.. Zeznania te zdaniem Sądu były szczerze, spontaniczne, nie nosiły znamion ustalonej wersji. Podkreślić należy, że zeznania świadków korespondowały wzajemnie ze sobą oraz z zeznaniami odwołującego i stanowiły jedną, nie budzącą wątpliwości całość. Nadto znajdowały one potwierdzenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach organu rentowego. Świadkowie zgodnie potwierdzili, iż pracowali z odwołującym w (...) Spółdzielni (...) w G.. Świadkowie potwierdzili, że odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. na stanowisku ubojowca.

Zdaniem Sądu naturalnym i logicznym następstwem znacznego upływu czasu jest fakt, iż świadkowie nie podali dokładnych dat zatrudnienia odwołującego w w/w przedsiębiorstwie, jednakże z uwagi na to, iż sporządzona została dokumentacja wskazująca w sposób precyzyjny czasokres zatrudnienia odwołującego, a świadkowie opisali charakter pracy odwołującego - to należy uznać, iż zgodnie z precyzyjnym czasokresem wskazanym w dokumentacji pozyskanej przez organ rentowy odwołujący pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni (...) w G. od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r.

Zdaniem Sądu na przymiot wiarygodności zasługują także zeznania odwołującego, albowiem były one spójne, logiczne i korespondowały z dowodami z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz z zeznaniami świadków. W ocenie Sądu odwołujący w sposób przekonujący wyjaśnił, na czym polegała jego praca, wskazał, że pracował w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni (...) w G. od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. na stanowisku ubojowca.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii czy odwołujący spełnił wymagane warunki, aby uzyskać prawo do wcześniejszej emerytury, w szczególności czy legitymuje się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Istota sporu koncentrowała się wokół kwestii, czy praca, jaką wykonywał odwołujący w (...) Spółdzielni (...) w G. od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. była pracą w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie uznał żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie uwzględnił jako okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresu od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. w (...) Spółdzielni (...) w G., ponieważ na świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14.09.1999r. pracodawca nie określił ściśle charakteru pracy według wykazu działu i pozycji z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. oraz odpowiedniego zarządzenia resortowego. Podana podstawa prawna nie określa stanowiska rzeźnik - ubojowiec.

Zasady wystawiania świadectw pracy w szczególnych warunkach reguluje Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8 poz. 43). Zgodnie z § 1. ust. 1 powołanego aktu prawnego rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". Z kolei ust. 2 stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14.12.2004r. w sprawie III AUa 2474/03, w którym wskazany Sąd Apelacyjny stwierdził, że w postępowaniu sądowym toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony.

Z powyższego wynika, że w postępowaniu sądowym nie występują ograniczenia dowodowe, jakie mają miejsce w postępowaniu przed organem rentowym. W niniejszej sprawie okolicznością, od której zależało przyznanie wnioskodawcy prawa do świadczenia była praca w szczególnych warunkach. Dowodem tego, iż odwołujący pracował w szczególnych warunkach winno być świadectwo pracy, jednakże w niniejszej sprawie odwołujący takiego dokumentu przedstawić nie mógł, albowiem (...) Spółdzielnia (...) w G. nie istnieje, a uzyskana dokumentacja została zakwestionowana przez organ rentowy.

Na okoliczność pracy odwołującego w szczególnych warunkach Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe przesłuchując świadków jak i analizując dostępną dokumentację.

W toku postępowania Sąd ustalił, że odwołujący pracował w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. na stanowisku ubojowca, określonym:

- w wykazie A, Dziale X, poz. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), tj. prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt,
- w wykazie A, Dziale X, poz. 8, pkt 1, stanowiącym załącznik do uchwały ZG CZSR z dnia 25.07.1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy Spółdzielczości.

Świadkowie przesłuchani w sprawie zgodnie zeznali, że odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ubojowca.

Zatem powyższe ustalenia wskazują, że odwołujący pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni (...) w G. od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r.

Zgodnie z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013r., poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184 powołanej ustawy.

Natomiast w myśl art. 184 w/w ustawy w związku z § 4 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8 poz. 43) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura jeśli spełnią następujące warunki: osiągną wiek 60 lat dla mężczyzn, na dzień 01.01.1999r. osiągną okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat wykonywania prac w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie przystąpią do otwartego funduszu emerytalnego.

Odwołujący nie osiągnął wymaganego wieku 65 lat, zatem nie mógłby uzyskać prawa do emerytury na podstawie art. 24 powołanej ustawy.

Odwołujący legitymuje się wiekiem 60 lat, posiada na dzień 01.01.1999r. wymagany przepisami okres składkowy i nieskładkowy ponad 25 lat. Odwołujący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. W toku postępowania sądowego ustalono, że pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni (...) w G. od dnia 08.07.1971r. do 31.12.1976r. i od dnia 02.01.1979r. do 31.01.1991r. na stanowisku ubojowca. Zatem w ocenie Sądu spełnił ustawowe warunki 15 lat pracy w szczególnych warunkach, niezbędnych dla uzyskania prawa do emerytury.

Przepis art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) stanowi, iż świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Z uwagi na okoliczność, iż odwołujący złożył wniosek o emeryturę w dniu 24.10.2013r., a wymagany prawem wiek ukończył w dniu 21.11.2013r. to data 21.11.2013r. jest najwcześniejszą datą, od której można było przyznać odwołującemu emeryturę.

Wyniki postępowania dowodowego przed Sądem doprowadziły do odmiennych ustaleń od tych, jakie poczynił organ rentowy, dlatego też Sąd mając na względzie zebrany w sprawie materiał dowodowy, na podstawie cytowanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 21 listopada 2013r.

SSO Julia Przyłębska